

Verf. Et tamen constanter.

- 52 De veneratione Reliquiarum, ac imaginum Sanctorum, Trident. dist. cap. de invocat. vener. & reliq. Sanct. Bellarmin. de Sanct. lib. 1. cap. 1. cum seqq. Azor. tom. 1. lib. 9. cap. 8. quest. 1. usque ad 4. & cap. 10. a 9. usque ad 9. Valent. 22. disp. 6. q. 1. punct. 6. per totum Suar. tom. 1. in 3. part. q. 25. disp. 6. Vazq. de adorat. imagin. lib. 3. a n. 78. Sanch. d. cap. 43. per totum; ubi n. 2. rationem reddit. cur non licet venerari vermes ex cadaveribus Sanctorum, ut eorum Reliquias, Pellizar. d. n. 77. & alii apud Barbof. in d. cap. Concilii n. 1.
- 53 Ex quo decreto constat, Episcopi proprium munus esse approbare Reliquias Sanctorum, qui sunt Canonizati, an ejus sint, cujus esse fertur, Philiar. de offic. Sacerd. tom. 1. p. 2. lib. 3. c. 9. ad finem Sanch. d. cap. 43. n. 14. Pellizzar. ubi proximè. Sed si Reliquia Sancti canonizati miscantur cineribus non sancti, ita ut separari nequeant, non sunt, ut adrentur, proponendæ, sed in loco decenti collocantur, Pellizar. dist. num. 77. verf. Adverto: secundo, Sanch. num. 12.
- 54 Pontificem posse facultatem conferendi Sacramentum Confirmationis simplici Sacerdoti committere. receptissimum est, Suar. dist. tom. 3. disp. 36. sect. 2. verf. Dicendum verò est; D. Antonin. p. 3. tit. 14. cap. 14. §. 6. Valent. d. disp. 5. quest. 2. punct. 1. Vctor. de Sacram. quest. 50. Bellarmin. cap. 12. de confirmat. Bonacin. d. disp. 3. quest. vinc. punct. 2. num. 3. Pitigian. dist. 7. quest. 1. art. 5. 10. 13. Vazq. in 3. p. qu. 72. art. 3. disp. 219. cap. 1. num. 3. Grassis sup. part. 2. lib. 1. cap. 5. n. 29. 30. Armendar. in addition. ad Recopil. legum Navarr. l. 1. tit. 18. l. 7. de Episcop. num. 77. Navarr. conf. 14. de privileg. num. 2. Angles sup. tit. de Confirmat. art. 8. conclus. 3. Ugolin. de offic. Episcopi. cap. 25. num. 3. Vivald. dist. tit. de Confirmation. cap. 4. num. 5. Præf. in praxi Episcopali, p. 1. cap. 3. de Confirmat. num. 1. Emman. Rodriguez, quest. Regularium, tom. 1. q. 18. art. 3. Azor. p. 2. lib. 3. cap. 30. quest. 4. verf. Imprimis, Moner. de comm. ult. volunt. cap. 4. num. 110. Filiuc. tract. 3. num. 15. 26. August. Barbof. dist. alleg. 30. num. 4. qui num. 5. ex aliis refert, Jesuitas apud Indos eam facultatem habuisse. Negant verò nonnulli; quos laudat Suar. sup. verf. Propter hæc, & nos proximè, num. 31.
- Illud certum est, nullum, qui Sacerdos non sit, posse etiam ex delegatione Papæ, Confirmationi, Sacramentum ministrare, Filiuc. sup. tract. 3. num. 27. Barbof. dist. alleg. 30. num. 4. Nec Christianis consecrationem simplici Sacerdoti per Pontificem committi; Bonac. sup. punct. 4. num. 9. Barbof. num. 6 Suar. dist. disp. 33. sect. 3. num. 3. verf. Nihilominus, Chamerot sup. dist. tract. 3. cap. 5. in fine Henriq. lib. 3. cap. §. 2. Quamvis contrarium etiam sit probabile, ut Suar. & alii fatentur.
- Quatuor hic scitu digna oportet adnotare. Primum, Pontificem, si eligatur, qui non sit Episcopus, ante consecrationem Episcopalem jure posse delegare simplici Sacerdoti prædictam facultatem, nam hæc potestas delegandi non est annexa ordini Episcopali: Et si inficietur Paludan. dist. 7. quest. 4. n. 51. Secundum, mortuo Pontifice, qui comisit, non extingui potestatem delegatam, sed adhuc ea uti posse delegatum. Tertium, non esse necessariam justam causam ad hujusmodi commissionem, saltem ad valorem Sacramenti, etsi perperam faceret Papa, si pro libito nulla urgente necessitate, delegaret. Ultimum, quando à principio fuit ne-

cessitas ad committendum, licet ea cesset, non expirare concessam facultatem. Hæc Suar. dist. sect. 2. verf. Tertia pars, cum duobus seqq.

Verf. Extat & de hac re.

Ad hunc canonem Concilii Tridentini, qui est sub sess. 7. ubi de Confirmatione, vide allegatos à Barbof. ibidem, num. 3.

Verf. Quod si minister.

Constat, simplicem Sacerdotem esse extraordinarium Ministrum hujus Sacramenti ex institutione Christi, Bonac. Suar. & reliqui nuper laudati, n. 56. alioquin Pontifex efficere non posset, ut illud validè administraret, Episcopum verò ordinarium, de quo supra, num. 25.

Ad Num. 14.

Cum ex institutione Christi, Ordo Episcopalis necessarò desideretur, ut quis tanquam ordinarius Minister conferat Sacramentum Confirmationis, nullo jure humano effici potest, ut qui Episcopus non est, illud ordinaria potestate validè administret, hoc enim esset mutatio in substantialibus Sacramentis, quod cum Pontifex efficere nequeat, ut dictum est supra, num. 13. nec præscriptione acquiri poterit, quia non plus valet præscriptio, etiam immemoralis, quam principis concessio, sed pari passu ambulant; ut probant adducti textus per D. Covarr. & Menoch. conf. 90. num. 76. Rodulphin. de abso. ur. Princip. potest. cap. 2. num. 13. Peregrin. de jur. Fisc. lib. 1. tit. 2. num. 61. & quæ concedi nequeunt per Principem, nulla præscriptione acquiri possunt, Menoch. sup. Afflic. in const. tit. Neapolit. tit. de præscript. num. 19. Bellam. conf. 27. col. 1.

Neque obstat, simplicem Sacerdotem esse idoneum Ministrum ex commissione Pontificis; Nam Christus Dominus constituit illum extraordinarium Ministrum, si accesserit Papæ delegatio, quæ conditio omnino debet adimpleri, nullòque alio modo effici potest, ut qui Episcopali dignitate, ac Ordine non est insignitus, possit hoc sacramentum validè conferre contra divinam institutionem, cum conditiones sint specificæ, & non æquivalenter implendæ; l. qui heredi. 44. ff. de condit. & demonstr.

Et generaliter non posse præscribi, quæ Ordini Episcopali annexa sunt, illumque necessariò requirunt ab eo, qui Episcopus non est, docent Gabriel. commun. opinion. tit. de præscript. conclus. 1. num. 16. Barbof. in collectan. ad dist. cap. pervenit, n. 4. 45. dist. Vivian. in ration. jur. Pontific. lib. 1. pag. 82. Azor. part. 1. lib. 5. c. 19. verf. Consuetudo, lit. E. Tondut. q. benef. p. 2. c. 3. §. 9. n. 9. Lambertin. de jur. patron. l. 1. p. 1. q. 6. art. 3. ex n. 18. Et incapacitatem tempus non tollit; Menoch. sup. cum aliis. Nec contrarium probant c. auditis 15. de præscript. & alia à D. Covarr. relata. Quoniam de his non agunt, sed de aliis, quæ competunt Episcopo ratione dignitatis, vel jurisdictionis, quæ à non Episcopis possunt acquiri præscriptione, ut probat Tondut. sup. à num. 5.

Ad Num. 15.

Controversum est, utrùm Episcopatus sit Ordo à Sacerdotio distinctus; in quo frequenter Theologi à juris Interpretibus dissentiunt; illi volunt non esse Ordinem distinctum; sed quod per consecrationem extenditur

extenditur character Sacerdotalis, data speciali ad ea quæ Episcopis solum conveniunt Henriq. lib. 10. cap. 2. in princip. Moles. tract. 2. cap. 1. nu. 31. Homolin. de Bonis de human. vit. stantib. part. 1. cap. 20. Filius tom. 1. tract. 9. cum 12. Reginald. lib. 30. tract. 1. n. 5. Bonacin. d. disp. 8. quest. unic. punct. 1. nu. 3. Viguer. sup. cap. 16. §. 6. verf. Tertio, Abuiens. cap. 29. Exod. quest. 18. D. Bonavent. 4. dist. 24. part. 7. art. 2. q. 3. & alii multi apud Sanch. d. cap. 1. dub. 9. n. 2. Hi, id est, Iurisperiti, defendunt, esse Ordinem, per quem specialis character imprimitur indelebilis, & potestas tribuitur specialis; & licet Gloss. verb. Episcopatus, in proœmio lib. 6. n. dixerit hoc esse contra Theologos, ex his non pauci, maximæque auctoritatis in eadem ista resident opinione, Bellarmin. sup. lib. 1. de Sacram. Orig. capit. 5. Sa. verb. Ordo n. 7. Sanch. cum aliis, n. 1. & 3. Philiar. lib. 1. c. 10. Uvaldens. to. 2. cap. 116. Navarr. in manual. dist. ca. 22. n. 18. Petr. Sor. sup. lect. 1. 4. Coninc. to. 2. disp. 2. dub. 2. Valent. d. to. 4. disp. 9. q. 1. punct. 4. a verf. Secundo controversam in specie est, Barbof. dist. part. 2. alleg. 1. tit. 18. ubi plures Becan. de Sacram. in specie, cap. 25. q. 3. Zabarel. in Clement. 2. de atat. & qual. ord. Vivald. sup. tit. de Sac. Ord. nu. 10. Cardinalarum verò nullatenus Ordinem esse, probat Sanch. dist. cap. 1. dub. 10. nu. 2. ubi alios laudat, contra Turrecremat. lib. 1. de Ecclesia, cap. 80. nu. 1.

Ad Num. 16.

- 65 Consecratio Episcopi nullius est momenti, si consecrandus, Sacerdos non fuerit. Gloss. fin. in cap. u. i. de Cleric. per salt. prom. Sylvester. in Sum. verb. Ordo, nu. 1. Sa. in aphorism. verb. Ordo, nu. 25. Maiol. de irregular. lib. 4. cap. 12. nu. 3. Henriq. dist. lib. 10. cap. 14. Salzed. ad Bernard Diaz in pract. cap. 24. lit. A. verf. Inter promotos, Azor. part. 2. lib. 3. cap. 30. quest. 9. Sanch. dist. cap. 1. dub. 14. nu. 8. D. Bonavent. 4. dist. 24. part. 7. art. 2. q. 3. Bellarmin. sup. lib. unic. de Sacram. Ord. n. cap. 5. Viguer. d. cap. 16. §. 6. verf. 8. D. Antonin. 7. part. tit. 24. cap. 16. §. 17. Vazq. statim referendus, Bonacin. disp. 8. de Sacram. Ord. qu. unic. punct. 1. n. 4. & omnes, qui sentiunt, Episcopatum Ordinem non esse, qui & hoc necessariò fatentur & ita verum est.
- 66 Sed Episcopum validè consecrari, etsi crearet Sacerdotali Ordine, tuentur Barbof. supra, allegat. 1. n. 38. Rending. in promptuar. receptar. sententiar. tom. 1. tit. 38. n. 6. Fornat. de Sacram. ordin. cap. 6. n. 5. Campanil. in diversor. jur. can. in rubric. 10. c. unic. n. 3. Alzed. de præcellent. Episcopali. dignit. p. 1. c. 4.

Verf. Caterum final.

- 67 Non est omninò certum, quod D. Covarr. in fine hujus versiculi, affirmat; si quidem sunt, qui concedunt Episcopatum, Ordinem esse à Sacerdotio distinctum; & tamen negant, validè in Episcopum consecrari, qui presbyteratus prius non fuerit insignitus; quia dicunt, ex ordinatione Divina procedere debere; ita Vazq. d. tom. 3. disp. 240. cap. 5. n. 54. Valent. ubi proximè, verf. Jam ad primum, cum seqq. Becan. d. quest. 3. n. 4. Et quidem receptissimum est, quod Episcopus non presbyter consecrari validè minimè possit, & ita est tenendum.

AD CAPUT XI.

De Injuria que verbis fit, maximè per veri criminis objectionem.

SUMMARIUM.

- 1 Materiam explicantes referuntur.
- Faria addit. ad Covar. tom. 1.

- 2 Injuria verbalis scriptura infertur.
- 3 Atrox injuria verbis etiam irrogatur.
- 4 Per verbum, mentiris, fit injuria.
- 5 Protestatio facta contraria non prodest.
- 6 Dicens, mentiris, objicienti falsum, vel occultum delictum, non tenetur actione injuriarum.
- 7 Licet in foro conscientie, objicienti falsum, vel occultum delictum, dicere in defensionem mentiris.
- 8 Invasorem perimere pro vita tuenda, licitum est, si aliter periculum effugiri non possit.
- 9 Honor apud honestos, nobilesque viros, pluris, quam vita habetur.
- 10 Pro tuendo honore permissum est in utroque foro, aggressorem perimere.
- 11 Utrum injuria fiat, asserendo, verum non est quod ais, aut mendacium dicis.
- 12 Aliud est mentiri, & aliud dicere mendacium.
- 13 A convitiis est abstinendum.
- 14 Inimicorum famam verbis offendere non decet.
- 15 Ad pœnæ palinodiam sufficit, verba injuriosa profere in aliquem, similia expressis in lege Regia.
- 16 Palinodiam canere cogitur, qui sponsam de præsentè alterius dixerit meretricem.
- 17 Num qui alium Judeum, aut Maurum appellaverit, debeat canere palinodiam?
- 18 Unde originè habuit adagium: Palinodiam canere?
- 19 Solidus inde dicatur.
- 20 Solidorum valor.
- 21 Solidus, & aureus, non distinguuntur.
- 22 Quæ quantitas hodie possit sine infirmatione donari, remissivè.
- 23 De marabittinorum valore, remissivè.
- 24 Pœna palinodia extenditur ad verba æquè injuriosa, ac lege contenta.
- 25 Palinodia canens, fateri debet palam, se fuisse mentitum.
- 26 Lex nedum intendit famam injuriam passo, restituere, sed & injuriantem infamia afficere.
- 27 Valde ignominiosum fuit Hispanis, quem se reum mendacii publicè agnoscere.
- 28 Nobiles vulgò, Hidalgos, à palinodia canenda, lege excipiuntur.
- 29 Non ita exactè ad hoc nobilitatem probari necessè est, ut cum de ipsa agitur principaliter.
- 30 Clerici non canunt palinodiam.
- 31 Mens legis imponentis pœnam palinodia est, ut reus fame jacturam patiatur.
- 32 Intelligitur l. 25. tit. 18. p. 2.
- 33 Non docet Principem, quomodolibet, se retractare.
- 34 Quando teneatur palinodiam canere, qui injuriam verbalem in absentem protulit.
- 35 Bona fama omni commodo pecuniario estimabilior.
- 36 Est thesaurus inestimabilis.
- 37 Fame jactura nisi per restitutionem nequit rescirvi.
- 38 Princeps juris infamiam tollit, sed facti non potest.
- 39 Injuriarum verbaliter Cardinales non incurrit pœnas cap. felices de pœn. in 6.
- 40 Verba injuriosa in Principem proferens, læsæ majestatis reus non censetur.
- 41 Supremi principes solent præ Majestate injurias verbales subditorum contemnere.
- 42 Objiciens verum crimen animo injuriandi, an pœnæ dignus sit.
- 43 Defenditur Bartolli distinctio.
- 44 Proferens verba injuriosa absquè animo injuriandi, actione injuriarum non tenetur.
- 45 Publicè interese, crimina ad punitiorem revelari.
- 46 Objicientem crimina vera animo injuriandi, puniri temperatè, æquum est.
- 47 Qui provocatus injuriat, mitius est plectendus.
- 48 Sed si verba injuriosa referat ad defensionem proprii honoris, pœnam non meretur.
- 49 Potest quis in foro conscientie opponere crimen, occultum